

Predmet: Čuška/Qyshk (Toplica Miladinović i dr.)

Broj predmeta : K.Po2 48/2010

Glavni pretres: 26, 27. i 28.12.2011. godine

Izveštaj: Nataša Kandić, advokat Mustafa Radoniq i advokat Nikola Čukanović, punomoćnici oštećenih

Ispitivanje svedoka Zorana Raškovića

Na početku pretresa svedok je zahtevao da ne svedoči pod merama zaštite, kao zaštićeni svedok, već pod punim imenom i prezimenom, što mu je sud i odobreno.

Od kraja 1997. godine do kraja 1998. godine bio je na odsluženju vojnog roka, kao vojni policajac, a pre rata radio je kao konobar u Peći/Pejë. Dana 5.12.1998. godine vraća se u Peć/Pejë sa odsluženja vojne obaveze, na dan sahrane šest srpskih mladića, koje su, kako kaže svedok, ubili Albanci u kafiću "Panda". Po povratku, upoznaje Nebojšu Minića zvanog Mrtvi. Minić ga potom upoznaje sa okrivljenim Rankom Momićem zvanim Ranko Bosanac. Pitaju ga da li hoće da im bude vozač, i on tada shvata da planiraju razbojništva na periferiji Peći/Pejë, zajedno sa okrivljenim Sinišom Mišićem. Ova razbojništva se dešavaju u periodu februar-mart 1999. godine, tokom kojih je Ranko Bosanac jednom prilikom primorao jednu Albanku da ga oralno zadovolji. Nebojšu Minića opisuje kao osobu specifičnih fizičkih karakteristika, jako nezgodnog karaktera i naravi, koji je prethodno proveo 15 godina u zatvoru, dodajući da je Minić prvog "Šiptara" ubio sa 13 godina. Dalje navodi da je Minić bio lično obezbeđenje Bore Vlahovića, načelnika SUP-a Peć/Pejë i da je radio u policiji, ali da ne zna u kom svojstvu.

Uveče na dan početka bombardovanja, Minić je sa Sinišom Mišićem opljačkao jednu albansku diskoteku u Peći/Pejë. Sledeće jutro odlazi u prostorije SUP-a Peć/Pejë, odakle izlazi jako ljut na policiju, uz psovke upućene Bori Vlahoviću i policiji. Svedok sa njim, nakon toga, odlazi u kasarnu u Peći/Pejë, odakle Minić izlazi, posle 2 sata, sa okrivljenim Toplicom Miladinovićem, kapetanom VJ, koji mu je tom prilikom dao jedan sanduk sa *kalašnjikovima* i dva sa bombama. Istog dana posle podne, u kafani "Stari most" u Peći/Pejë, Minić je okupio desetericu svojih prijatelja, među kojima su bili i Ranko Momić zvanim Ranko Bosanac, Zoran Obradović zvanim Buba, Siniša Mišić, Miloško Nikolić zvanim Šumadija i Slaviša Kastratović zvanim Kastro. U to vreme još nisu imali uniforme i više su ličili na "ekipu", nego na vojsku. Niko iz jedinice im nije spominjao bilo kakve vojne knjižice i platu.

Dana 14.05.1999. godine, pošto je prethodno bio u komandi VJ kod Toplice Miladinovića, Minić naređuje pokret rečima da idu da "love Nemce". Svedok nije znao gde idu. Namazali su lice garom i bojama i njih 25-30, sa 7-10 vozila krenuli u pravcu Prištine/Prishtinë. Svedok opisuje da su do tog vremena postali moćna jedinica, da niko nije smeo ništa da im kaže, da su imali kompletnu vojnu opremu, dobre uniforme, da su svi "iz prve ekipe" živeli u albanskim kućama, da su imali više automobila i džipova, štab, kao i da je Minić ulazio gde je hteo, otvarajući nogom vrata. Dolaze u selo Čuška/Qyshk, pored Peći/Pejë, gde se već nalazi oko 10 pripadnika rezervnog sastava TO i neki pripadnici policije. Zaustavljaju se u centru sela i kreću po ustaljenom principu, pošto im ovo nije bila prva akcija. Dele se u 4 grupe, tako što jednu predvodi Minić, drugu Srećko Popović, treću Ranko Bosanac, a četvrtu Šumadija i kreću u četiri

pravca, dok svedok ostaje u centru sela sa još 5 vojnika da čuva vozila kojima su došli. U tom trenutku, putem ka njima nailaze 2 Albanca i pitaju ih "treba li nešto", nakon čega ih je Abdulah Sokić zvani Vampir ubio na licu mesta. Svedok naglašava da u selu Čuška/Qyshk nije bilo "terorista", niti je iko pucao na njih, ali da su se, nakon što su se pripadnici njihove jedinice razišli po selu, čuli rafali. Žene, deca i starci se skupljaju u centru i, kako svedok opisuje, "počinje ratište". Albanski civili pakuju stvari na traktore i druga vozila i napuštaju Čušku/Qyshk, a prethodno su im oduzimani novac i druge dragocenosti. U jednom trenutku video je Srećka Popovića kako strelja 3 Albanca kod jedne kuće, dodajući da je ovaj neko vreme pre toga, a pošto mu je ubijen rođak, komandant policijske jedinice „Munje“, rekao da će se osvetiti. Takođe, sa mesta na kome se nalazio u centru sela, video je 25 muškaraca koji stoje u vrsi na drugom kraju sela i čuo pucnjavu. Potom je video kako Ranko Bosanac, Šumadija i Mađa Vuković uvode 15 Albanaca u jednu kuću, nakon čega su se začuli rafali. Kada su izašli iz te kuće, tu je bio prisutan i jedan dečak, vidno uplašen, kome je Minić pošteo život, uz reči: "Neka ima neko sutra da priča Šiptarima o ovome." Sva ubistva, pljačke i proterivanja civila iz sela Čuške/Qushk završena su do podneva.

Iz sela Čuška/Qushk, pripadnici jedinice "Šakali" upućuju se ka selu Pavljane/Pavlan. Na ulazu u selo, u jednom šumarku, sreću jednog Albanca, koga Srećko Popović pita što nije otišao u Albaniju, a kad mu ovaj odgovara da ne želi nigde da ide jer mu je tu kuća, Srećko Popović zvani Čale izgovara reči "za Srbiju" i puca mu u glavu. Svedok je, opisujući brutalno ponašanje svojih saboraca, kazao da se tom prilikom pucalo i na „pašćad“. U svom iskazu detaljno je opisao silovanje i ubistvo jedne Albanke u Pavljanu/Pavlan, kome je prisustvovao, za koju nije siguran da li je bila trudna, a koje je izvršio Ranko Bosanac.

Posle 40 minuta napuštaju Pavljane/Pavlan i stižu u Zahać/Zahaq, dele se u grupe od toječetvoro, ulaze u kuće, pljačkaju i pale ih, ali svedok naglašava da tom prilikom nije video masovna ubistva. U Zahaću/Zahaq je zapaljeno 20 -30 kuća, oduzeto je više vozila, proterano je stanovništvo i dogodila su se dva ubistva kojima je svedok prisustvovao. Jedno od njih je izvršio Srećko Popović. Nakon povratka u Peć/Pejë, čuje prvi put ime Agim Čeku i saznaje da mu je Minić, u selu Čuška/Qushk, zaklao oca. U Peći/Pejë su sakupili oteti novac, dragocenosti i druge stvari i nakon toga otišli u kasarnu kod Toplice Miladinovića.

Na pitanje tužioca, svedok je naveo da je u jednom automehaničarskom servisu u Zahaću/Zahaq, Siniša Mišić učestvovao u streljanju više Albanaca, čiji broj ne može da odredi. Takođe, potvrdio je da je njihova jedinica pripadala 177. odredu TO Peći.

Tokom ispitivanja svedoka od strane branilaca, Srećko Popović je naneo salvu uvreda zameniku tužioca i Tužilaštvu za ratne zločine, pa je zbog takvog ponašanja udaljen iz sudnice.

Branioци optuženih svojim pitanjima uglavnom su pokušavali da ospore kredibilitet svedoka, navodeći njegovu kriminalnu prošlost i ulogu u samim događajima o kojima je svedočio.

Svedok je na optužbe okrivljenih, koji su negirali navode iz njegovih iskaza i isticali da je alkoholičar, narkoman i višestruko osuđivan kriminalac, ostao u svemu kod svojih navoda, iznoseći još detalja u vezi sa ovim događanjima. Tako je, opisujući položaj i ulogu Ranka Momića u jedinici, naveo da je ovaj bio izjednačen sa Nebojšom Minićem u donošenju odluka i po autoritetu koji je uživao u jedinici. Prilikom suočavanja sa okrivljenima Rankom Momićem,

Sinišom Mišićem i Srećkom Popovićem, jasno je naglasio da je zgrožen delima koji su ovi činili, te da je došao u sud i tražio da mu se skinu mere zaštite kako bi ih pogledao u oči i pričao o zločinima koje su učinili. Dotle su okrivljeni optužili svedoka Raškovića da je silovao jednu devojku, da je učestvovao u pljačkama, da je alkoholičar i narkoman.

Odgovarajući na pitanja okrivljenog Siniše Mišića, a pošto ga je ovaj nazvao Vukom Brankovićem, svedok je rekao da, ako ga takav čovek naziva izdajnikom, onda mu je posebno drago što je izdajnik i da će zauvek biti izdajnik takvog Srbina.

Dok se suočavao sa okrivljenim Srećkom Popovićem, okrivljeni je počeo da psuje i vređa tužioca, nakon čega ga je predsednica sudskog veća ponovo udaljila iz sudnice.

Sudsko veće je 28. 12. 2011. godine donelo odluku kojom je ukinut pritvor prvookrivljenom Toplici Miladinoviću i okrivljenom Slaviši Kastratoviću.

Fond za humanitarno pravo